



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 210.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τινὸν κείνων. ταῦτα κείνω πάλιν ὁ
γέγραπται, ἐπαύδων μὴ ἀφελείπης.
πάντα πως τὸν ἀπίστατον πηλασώσας
θυμῶν, ἀπέσεται λοιπὸν πρὸς τὴν
ἡμερωτάτην τῆς φιλαρέτων ἀγγέλιον.

Χαρήμωνι Διακόνῳ. σθ.

Διὰ τὸ τοῦ πάλιν τὸν Χειρὸν πάθος
ἀσθενέστερος ἔστι ἐν ἡμῖν, ἐπειδὴ ὁ
πάλιν τὸ χυρὸν διωατότερος χεῖρη
κε, καὶ πάλιν ἡ δυνάμις εἰς τὸν
δαπανᾶται, τὸ ἄμων, καὶ τυραννικῶν,
καὶ ἀκόρετοι ἔρωτα. ὡς εἰ γε τὸν ἐξοικ
κίρου ἐξ ἑαυτῆς κείνης ἐκκαύσῃ
ἡμᾶς σφοδρότερον, καὶ ἀβακχεύσῃ,
καὶ ἐξω μὲν τῶν βλαπτῶν ἀπάντων ἐλά
σει, εἰς δὲ τὸ ἕρῳιον χῆρον ἰδρύσῃ.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σι.

Ἐπειδὴ ὡς πλησίον τι ποιεῖς νο
σηματὶ ἀνικέτω ἐξυσιαν λαβόντι μι
δεὸς ὡν ἔπιθυμῆι φείδει. ἀλλὰ πῶς
μὲν ἰαβοῖς ἐρωᾶσαι φρεσῶσαι. ἐκ δὲ
τῆς ὀλεθροῦ ἐγγερόντων ἑαυτῶν ἐω
χουῶσι, τότε ἔνεκα δύσκολός σοι ἡ
ἐπιπόδος ἡ ἐπὶ τὴν σωφροσύνην δοκεῖ
εἰ δὲ σώσιος ἢ εἰς ἱερωτικούς οἴφρας
ἐκιδρύσῃς τευφῆς. ῥίζα γὰρ ἀσελ
γίας αὐτῆ, καὶ μήτηρ χεῖρηκε, σβε
θίσεται καὶ ἡ τῆς ἀκολασίας φλόξ.
τῆς γὰρ ὑλῆν ὑπέξαιρεθεῖσάν, καὶ τὸ
ἐξ αὐτῆς ἀξόμοιρον, καὶ κορυφόμενον
πῦρ δηλονότι σποσβεσθήσεται. εἰ δ'
αὐτὸς τὰς ὑλᾶς τῶ πρὸς χεῖρηκε,
πῶς λήξει καὶ σώσεται. εἰ αὐτὸς ἡρε
μῶν διεγείρεις τὸ θηρίον, πῶς αὐτὸ
κυνῶν καὶ μαρτύριον πηλασάσει. ταῦτα
οὖν καὶ τὰ τέκτων ἀδελφὰ ἐνωῶν, σω
σῶν τὰς ἀφ' αὐτῶν τευφῶν.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σια.

Χρὴ τὴν μὲν ἐχθεῖν εἰς ὕδωρ χε
φῶν, ἵνα ταχέως ἀφανίζηται. τὴν δὲ

litatem inducere studens: seipsum ab im
perij solio deturbat, atque in illorum fu
rorem ac rabiem præcipitem agit. Hęc ei,
de quo ad me scripsisti, perpetuò accine
Sic enim fortasse, agresti iracūdia devicta
& cicurata, posthac cū mitissimo proborū
virovum grege in gratiam rediturus est.

Charemoni Diacono. 209.

Ob eam causam Christi amor in nobis
imbecillior est, quia auri amor valentior
extitit, atque omnis potētia in crudeli hoc
at tyrannico & inexplēbili amore cōsumi
tur. Nā si hunc ex nobis exturbaverimus,
nimirum ille nos vehementiūs inflamma
bit, ac velut furore quodam excitabit, at
que à rebus omnibus ad vitam pertinenti
bus abductos in cælesti regione colloca
bit.

Zosimo Presbytero. 210.

Quandoquidem perinde quodammo
do facis, vt qui ob deploratam valetudinē
hanc potestatem accepit, vt nulli rei cuius
cupiditate teneatur, parcat, verūm & me
dicos valere iubeat, & iis epulis vtatur, que
pestem atque exitium excitant, propterea
tibi reditus ad pudicitiam arduus esse vi
detur. At si tu luxui, qui ad venereos sti
mulos animum tanquam furore quodam
adigit (nam hic libidinis radix ac mater
est) finem imposueris, impudicitia quō
que flamma extinguetur. Detracta enim
materia, ignis quoque profecto, qui ex ea
augetur & excrescit, opprimetur. Quòd si
tu materiam igni subministras, quonam
tandem pacto desinet ac conquiescet? Si
quiescentem feram excitas, quis eam sese
agitantem ac furentem cicurabit? Hęc
igitur, atque his affinia cum animo tuo
considerans, luxui ac deliciis sine vlla in
termissione operam dare desine.

Eustathio Presbytero. 211.

Inimicitiam in aqua scribere oportet,
vt quamprimū obliteretur: amicitia autem

Α Γ